

O amintire, cândva...

Eugenia Calancea

Nu cred că poți
să intri-n străfundul inimii rănite,
când lacrima cade și ea se ascunde,
auzind cu milă suspinele grăbite.
Aș vrea să-i spun cu pace-n suflet,
s-alunge suferința că fuge și durerea,
iar ingerii veghează-n noapte,
dându-i inimii mângâierea.
Izvorul de iubire alungă apăsarea,
povara și grija ce răsare-n viață,
lasă greul la răscruce
și luptă împotriva deznădejdei,
astfel toate rănilor vor fi trecute,
vei închide ochii și-ți vine elanul vieții,
dar totul va fi o amintire pe care o vei uita
și vei înțelege când vei rosti „cândva”.